

15 november: Personeel én Publiek, van al die marktwerking worden we ziek!

Lang leve de markt?

Marktwerking is efficiënter, goedkoper, beter en democratischer. En als dat niet klopt, dan komt dat omdat er te weinig marktwerking is.

Dit is wat ons wordt wijsgemaakt. Maar langzamerhand hebben de meeste mensen door, of het nou gaat om gezondheidszorg, woningbouwcorporaties of het OV, dat service afneemt, werkdruk toeneemt, arbeidsvoorwaarden verslechteren, en de tarieven stijgen. Logisch want er zijn opeens miljoenen euro's nodig om dure reclame en marketingcampagnes te betalen om te 'concurreren' en om bestuurders en managers te belonen met topsalarissen en bonussen.

Politici die actief hebben meegewerkt om de 'markt' ons op te dringen, worden beloofd met vetbetaalde baantjes in de nieuwe marktsector.

'Lissabon', afbraak met sociaal sausje

Privatisering en marktwerking wordt in heel Europa doorgevoerd. Hoe komt dat? In 2000 werd op voorstel van Europese ondernemers in Lissabon door de EU-top besloten dat de EU in 2010 de VS economisch moet hebben ingehaald. Om dat te bereiken wil de EU dat we Amerikaner dan de Amerikanen worden. Dat betekent lage lonen, geen bescherming bij ontslag, geen maximum arbeidstijd per dag, per week of per arbeidsleven, zo nodig restricties aan vakbonden, werkende armen, werkende mensen die geen arts meer kunnen betalen, gettovorming, agressieve buitenlandpolitiek en het uitkleden van de publieke sector. Om deze pil te verzachten wordt die verpakt in sociaal verguldsel. Dat heet 'flexicurity': een 'sociaal vangnet' op Europees niveau om de werkers en hun belangenorganisaties te verleiden akkoord gaan met afbraak van nationale arbeidswetten teneinde maximale flexibiliteit bij het inzetten van arbeid in de productie mogelijk te maken: aanwerven en afdanken wanneer de ondernemer dat uitkomt. Dán kan de VS economisch worden voorbijgestreefd.

Retour Lissabon

Maar hier trappen de werkende mensen van Europa niet in!

Voor de 8-urige werkdag, 38-urige werkweek, gezond-

heidszorg, betaalbaar goed onderwijs en goede betaalbare woningen is keihard gevochten. Langzaam groeit het inzicht dat er voor afbraak van deze verworvenheden niets anders terugkomt dan de leuze van de 'slopende hervormers': ieder voor zich en God voor ons allen.

- in Duitsland is wekenlang gestaakt tegen onderdelen van het plan Harz IV, om de werktijd te verlengen;
- in België zijn grote vakbondsdemonstraties geweest tegen het 'Generatiepact' waarin de leeftijd van het 'brugpensioen' (vervroegd pensioen) werd verhoogd van 57 naar 60 jaar;
- In Frankrijk is wekenlang actie gevoerd tegen de plannen van de regering om de ontslagbescherming voor jongeren op te heffen;
- In Nederland is recentelijk nog 'wild' gestaakt bij ECT in de Rotterdamse haven tegen verslechtering van roosters.

Uit jaarlijkse regeringsrapportages aan de EU over de voortgang in de uitvoering van de Lissabon-agenda blijkt dat de afbraak in 2010 niet zal worden gehaald. De reactie van 'Brussel' daarop zijn orders ('richtsnoeren') om het tempo van afbraak te verhogen. Het wordt nu tijd om te zorgen dat de agenda helemaal van tafel gaat en dat alle openbare instellingen en voorzieningen weer in gemeenschapshanden worden gebracht. De vakbeweging moet hierin een belangrijke rol claimen en spelen. Niet alleen in Nederland, maar in Europa! De Europese vakbeweging moet een strijdorganisatie zijn en geen verlengstuk van de EU-bureaucratie in dienst van Europese ondernemers.

Verbreding strijd Openbaar Vervoer

Het Openbaar Vervoer is een voorbeeld van hoe uit publieke dienstverlening geld te persen. Onder mom van concurrentie, die de dienstverlening en kwaliteit van het OV ten goede zou komen, moeten OV-bedrijven hun 'concessies' met openbare aanbestedingen veiligstellen. Het gevolg is geen betere dienstverlening maar wel grote onzekerheid bij de werkers. Als het bedrijf waarbij ze werken de concessie niet krijgt, worden ze -als het meezit- als 'slaven met de concessie meeverkocht'. Maar wel met nieuwe contracten, nieuwe arbeidsvoorwaarden en nieuwe lonen. Maar nieuw is niet beter, eerder slechter. De concurrentie ligt op de loer en de nieuwe zetbazen en aandeelhouders eisen hun deel.

Eerst de mensen, niet de winst!

Is er dan niets tegen te doen?

Gelukkig wel! Maar van de stemcomputer moeten we het niet hebben. Vrijwel alle partijen zijn in principe voor marktwerking. Sommigen willen het langzamer of 'socialer' invoeren, sommigen willen niet méér privatiseringen. Er doet geen enkele partij mee die echt tegen marktwerking is. En jammer genoeg heeft de NCPN het geld niet om mee te doen, dat wil zeggen moet (nog) andere prioriteiten stellen zoals dit pamflet!

Geen rood potlood of computer dus, maar strijd! Keer op keer is bewezen dat wanneer het personeel in actie komt en de vakbonden leiding geven aan de strijd er resultaten worden behaald. De verzelfstandiging van de GVB (Amsterdam), de RET (Rotterdam) en de BBA (Brabant) is niet doorgeslagen omdat het personeel in actie kwam. Maar die strijd moet worden verbreed om definitief het privatiseringsspoek te verjagen en een openbaar vervoer op poten te zetten dat niet wordt geplaagd door winstverwachtingen.

De goed georganiseerde havenarbeiders uit heel Europa hebben tot twee keer toe al de neoliberale dictaten uit Den Haag en Brussel naar de prullenbak verwezen. Maar ook zij alleen zullen het op den duur niet redden. Zij hebben steun nodig uit andere sectoren. Het Openbaar Vervoer zou zich bij hun strijd tegen afbraak van sociale rechten en voor de ontwikkeling van vakmanschap en beroepsethiek

kunnen aansluiten. Want de strijd van de 'dockers' gaat niet alleen tegen verlies van hun baan, maar ook om vakmanschap en veiligheid op de werkplek.

Stakingsbrekers en onruststokers

De zogenaamde "reizigersorganisatie" Rover is woest over de staking van 15 november. Daarmee laten ze duidelijk zien aan wiens kant ze echt staan: niet aan die van de reizigers in ieder geval. De werkers van het stad- en streekvervoer staken bijvoorbeeld tegen de alsmaar toenemende werkdruk. Welke reiziger wil nu een gestresste buschauffeur? Het schrappen van buslijnen, de stijgende prijzen, het zijn allemaal zaken die samenhangen met de verslechterende arbeidsvoorwaarden want winst maken is tegenwoordig belangrijker dan mensen. Waar denkt Rover dan eigenlijk aan? De mens of de winst?

Ook het CNV laat zien van welke politieke partij ze het meeste houden. Over marktwerking zeggen ze: "Een groot deel van onze achterban is ook niet blij met marktwerking (...) De vraag is hoe je het in Nederland naar ieders tevredenheid invoert". Dat er ook nog een andere keuze is, wordt er niet bij gezegd. Maar dat alternatief is er wel: niet privatiseren. En dat kunnen we alleen samen afdwingen, door als personeel te strijden tegen de marktwerking en als publiek hen te steunen in hun eisen en niet mee te gaan in de walgelijke spelletjes van Rover.

Eerst de mensen, niet de winst!

Stop privatiseringen!

Openbare diensten opnieuw in gemeenschapshanden!

Reageren of meer weten over de NCPN?

Vul de bon in of zend een e-mail naar: ncpn@ncpn.nl

Naam:

Adres:

Postcode: Woonplaats:

Telefoon: E-mail:

- Ik wil een oriënterend gesprek over de NCPN
- Ik wil 3 maal een gratis nummer van MANIFEST (Tweewekelijkse krant van de NCPN)

Opsturen naar: NCPN, Haarlemmerweg 177, 1051 LB Amsterdam